

שיחות. עובדות. סיפורים
והנהגות מעניינת דיומא
יוצא-לאור ע"י
ועד תלמודי התמימים העולמי

בה
תשרי
תשנ"ט

גליון ז
ז תשרי

ליזבאוויטש

שבליזבאוויטש

על האורחים להוסיף בלימוד!

- יש לפעול שהלימוד בימים אלו לא יפגע,
ואתדבא -

כל האמור הוא הקדמה לענין של פועל:

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר פעם (בנוגע לענין
אחר), שכאשר הענין נמשך ויורד למטה, ולמטה
מטה, אזי משתנה הענין לגמרי.

ובנדון דידן - בנוגע להמבואר בכרכי יוסף,
שבימי חודש אלול ממעטים בתורה ומרבים
בתפלה ובתחנונים: כפי שהדבר נמשך למטה -
ממעטים אמנם בתורה, אבל לא בשביל להרבות
בתפלות ותחנונים...

כן הוא המצב בישיבות ובתי-מדרשים -
שבימים אלו הסדרים הם בחלישות יותר, ועי"ז

כיון שבימים אלו צריך להיות ענין
הריבוי בתורה, צריכים תלמידי הישיבות
לשמור על סדרי הישיבה כבכל השנה,
ובהוספה, ובעלי-הבתים והאורחים
צריכים לשמור על הקביעות ד"פרק אחד
שחרית ופרק אחד ערבית".

ולא לדרשא קאתינא, אלא הכוונה היא למעשה
בפועל.

וכיון שבתורה יש גליא דתורה ופנימיות
התורה - צריכה להיות הקביעות בשני הענינים:
בפנימיות התורה - ללמוד את מאמרי חודש
אלול, ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום
הכיפורים, סוכות, שמיני עצרת ושמחת תורה;
ובנגלה דתורה - ללמוד בשולחן ערוך רבנו הזקן
את דיני ר"ה, עשי"ת, יוהכ"פ, סוכות, שמע"צ
ושמח"ת (והסימנים החסרים בשו"ע אדמו"ר
הזקן - ניתן ללמד מתוך הסימנים הקודמים).

וזמן הלימוד צריך להיות באופן של חיבור
יום ולילה: זמן לימוד החסידות - בבוקר קודם
התפלה ובלילה קודם תפלת ערבית; וזמן לימוד
נגלה דתורה - לאחר התפלה, "מבית-הכנסת
לבית-המדרש", הן לאחר תפלת שחרית והן
לאחר תפלת ערבית. וכל המוסיף מוסיפין לו.

וכדי למנוע ענינים של קנאה ושקלא-וטריא
מיותרים - יאמרו את השיעורים תלמידי
התמימים: בחסידות - זקן המשפיעים בתומכי-
תמימים כאן, ובנגלה - מרא דאתרא דכפר-
חב"ד, שהוא מיסודו ובהנהלתו של כ"ק מו"ח
אדמו"ר, שהוא גם מנהל-פועל של תומכי-
תמימים, וכולנו תלמידיו ושותי מימיו.

שבת טובה תשכ"א

נעשית חלישות גם אצל בעלי-בתים בנוגע
להקביעות ד"פרק אחד שחרית ופרק אחד
ערבית", מצד ההתעסקות בהכנות לראש השנה,
יום הכיפורים, סוכות וד' מינים.

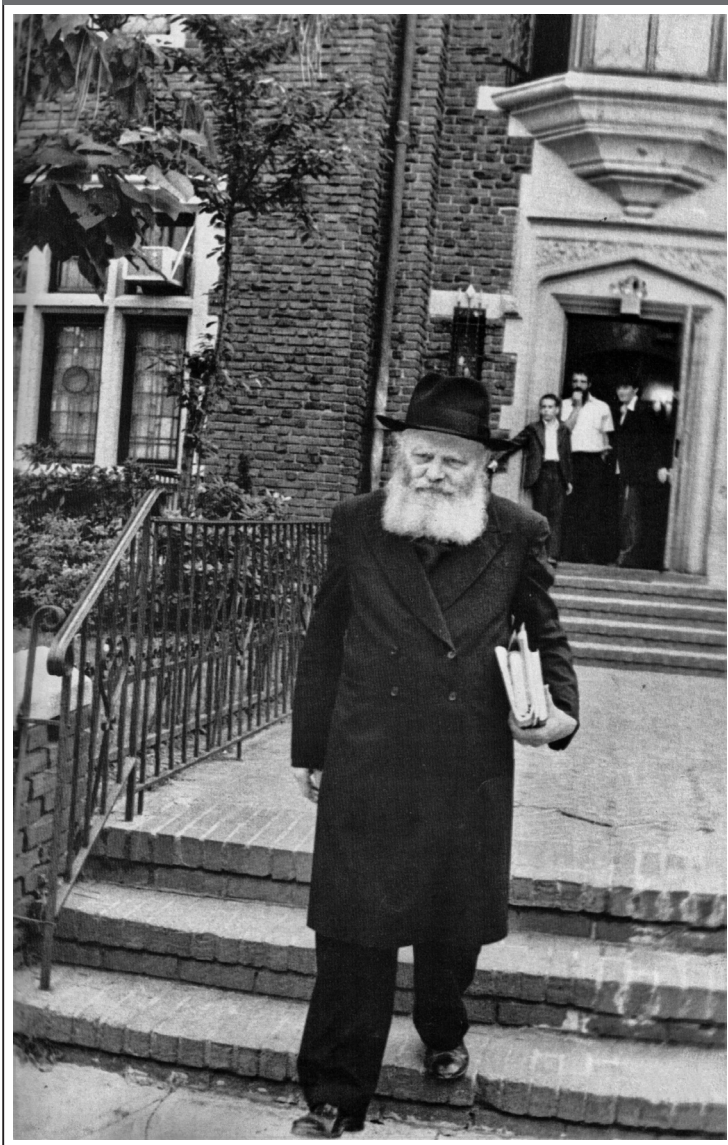
וכן הוא גם אצל האורחים הנוסעים
לליזבאוויטש (הן האורחים הבאים מחוץ
למדינה והן הבאים ממדינה זו גופא) -
שמצד הנסיעה נעשית חלישות בלימודם,
שהרי בהיותם בביתם יש לכל אחד ואחד
קביעות בלימוד, אבל כשנוסעים בדרך, הרי מצינו
בגמרא שבשלשה ימים הראשונים לאחר שבאים
מן הדרך אין דעתו מיושבת עליו, וגם לאחר כן,
הרי מצד בלבול הסדרים באכילה ושתי' ושינה
כו' נעשה בלבול גם בנוגע לענין הלימוד.

ובזה נכללים גם תושבי המקום, כי,
בימים אלו נחשבים כולם "אורחים",
דכיון שבראש השנה חוזרים כל
הדברים לקדמותם ונכללים בהעצמות,

והעלי' והסילוק הם
בפנימיות החיות
... הרי כשחוזרים
מהעצמות ונמשכים
שוב למטה,
נעשים הכל בבחי'
"אורחים"...

ואף שיש הצדקות
לדבר - הצדקות שיש
להן מקום לא רק ע"פ
תורת המוסר, אלא גם
ע"פ תורת החסידות -
אעפ"כ,

מלך ביופיו

יש להגיע לכאן עם רכוש גדול

במה שכתב אודות בקור כאן, בודאי שאין מופרך ח"ו הדבר.
אבל מהנכון שיבוא לכאן ברכוש (ולאמיתו של דבר יהי' זה רכוש
גדול). זאת אומרת בשעה שתהי' כבר פעילות בחינוך האמור על ידי
התעסקותו בזה משך זמן.

ועוד זאת - שאז נסיעתו וביקורו כאן הוא לא רק בהנוגע לעצמו,
כיון שלוקח אתו עמו את הילדים, אף כי לא בגופן אבל מרוחם.
ופשיטא שבחזירתו ישפיע גם על גופן. מה שאין כן בשעה שאין
עדיין כל קשר בינו ובין התלמידים בעתיד.

והלואי שכל אלו שנסעו בעבר לכאן וכל אלו שרצונם לנסוע עתה
- מכירים היו האמת והחילוק הכי גדול בנסיעה בשני האופנים
האמורים, ופשיטא שברשותו לפרסם העניו וגם בשמי, אף שלפעמים
בענינים פשוטים צריכים לבאר ולהסביר ועדיין - אין בטוחים
בקליטת ההסברה והמסקנא.

מכתב כ"ה טבת תשי"ח

להבין ענין יהדות

מכתב מיוחד מאת כ"ק אדמו"ר הרי"צ, המסביר במילים מיוחדות את מהותה של הכניסה ל'יחידות'.

ב"ה, כ"ד סיון צ"ז
שלום וברכה!

במענה על מכתבו בהשתדלות עבור תלמידי "תומכי תמימים" יצ"ו החפצים להכנס אלי ב"יחידות" ואיני מקבלם וכותב אשר נפל רוחם בקרבם וגם עצם הענין נוגע להם.

עיקר ענין ה"יחידות" הוא התוכן הפנימי ולא הכניסה בלבד, ותוכן הפנימי - לדאבון לב - חסר אצלם, אם לסבת חסרון התענינות של המדריכים או לסבת העדר מסירה ונתינה מצד המקבלים או אולי הא והא גורם, בין כך ובין כך חסרה ההדרכה הפנימית דחסידות חב"ד.

גדולי זקני החסידים בדור הראשון - חסידי הוד כ"ק אבינו הראשון רבינו הזקן - היו אומרים אשר תיבת "יחידות" פירושה ברור, קבוע ומאוחד, קלאר, אפגעשטעלט און פאראיינציגט.

. . . זאת אומרת כי ענין היחידות הוא לברר את מצבו, קלאר מאכן דעם אייגענעם מעמד ומצב הרוחני, ולקבוע אופן בעבודתו בסור מרע, להרחיק ולדחות המדות והרגלים לא טובים, ולקרב את המדות הטובות, לשקוד בלימוד ועבודה, ולהתקשר בהתאחדות גמורה ולמסור עצמו, איבערגעבן זיך מיט אלע רצונות.

וזהו תוכן הפנימי דיחידות שיש בזה כמה אופנים, הרצאה פרטית בסדר ואופן הלימוד ועבודה שבלב, או ספור נגעי הלב ותקונן או בקשת ברכה על הקבלה בלב והחלטות טובות בסו"מ ועש"ט.

אבל החדשים אשר מקרוב באו הנה עוד טרם נפתחו עיניהם להבין משהו, כבר הם מואסים במשמעת, עומדים ברשות עצמם, ומדריכים עצמם באשר יבחרו.

ודעת לנבון נקל אשר מבלי מורים ומדריכים ובלי חבר ורע המה הולכים ותועים, מחליפים עיקר בטפל וטפל בעיקר ואור וחושך משמשים אצלם בערבוביא חולמים חלומות בהקיץ ומלאים הזיות, ועל פי הרוב אין להם תוך פנימי לא בהשכלה ולא בעבודה שבלב, וכל ענינם הוא רק ליפות את החיצוניות.

כל הנהגתם היא בלי שימת לב והתענינות, שמועה קלטו מן האויר ואינם יודעים מה שמעו אשר צריכים להתאונן על מחשבות זרות, ועל העדר הרגש טוב טעם בעבודה שבלב וכדומה, ובאים ומתאוננים.

הוד כ"ק אדמו"ר אדמו"ר הרה"ק מוהר"ש זצוקללה"ה נבג"מ ז"ע ענה פעם א' למתאונן כזה לאמר למה אתה תובע ממני, הוי תובע מעצמך, שעבד את מוחך ומלאהו בדברי תורה ולא יהי' בו מקום למחשבות זרות, שבור רצונותיך ותרגיש טוב טעם בעבודה שבלב.

וואס מאהנסטו בא מיר, מאהן בא זיך, הארעווע און פארנעם די קאפ מיט תורה וועט ניט קריכן קיין מחשבות זרות, צוברעך דיינע רצונות וועסטו האבען א טוב טעם אין עבודה שבלב.

החסיד ר' מרדכי האראדאקער נ"ע אמר פעם א' להחסיד ר' שמואל דוב מבאריסאוו נ"ע, הפתגם הראשון ששמענו אנחנו הצעירים מכ"ק רבנו הזקן כשבאנו - חבורת הצעירים - לליאזנא הי' מה שאסור אסור, ומה שמותר אין צריכים, - וואס מען טאר ניט טאר מען ניט, און וואס מען מאג דארף מען ניט.

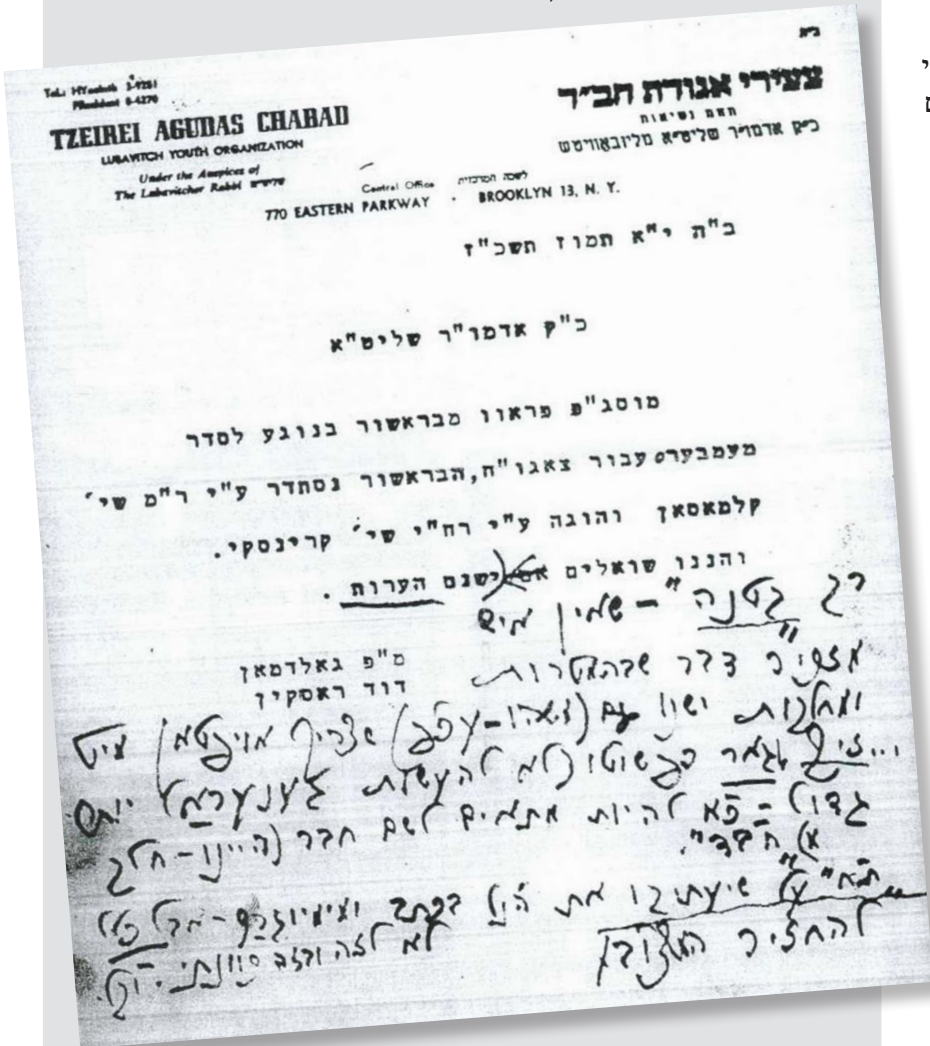
ובפתגם הזה עבדנו כשלש וארבע שנים עד שהבאנו את זה בכל עניני החיים אז וואס מען מאג דארפמען ניט, ורק אז הלכנו ליחידות לכ"ק אדמו"ר לשאול דרך בעבודה.

ובזה הנני לבקשו למסור להתלמידים שי' את ברכתי שיחזק השי"ת את לבכם לשקוד בלימודים בהתמדה גדולה ויתנו וימסרו עצמם לעבודת תקון המדות ע"פ תורת החסידות ויהיו יראי שמים חסידים ולומדים ומסורים ונתונים להרביץ תורה ויראת שמים וטוב יהי' להם בגשמיות וברוחניות.

והנני יידו הדו"ש מכבדו ומברכו יוסף יצחק

עבודה עם עצמו

לפנינו מכתב נדיר עם מענה חריף וחד מכ"ק אדמו"ר בו ניתן לראות את תביעתו ודרישתו מהחסידים לעסוק בעבודת ה' הפרטית של כל אחד ואחד, ולא להסתפק בהפצת המעיינות 'חוצה' בלבד:

הנהלת צא"ח הכניסה לרבי רשימה של החברים ב"צעירי אגודת חב"ד", לפי סדר חשיבותם, ובצידה מכתב בו מבקשים מהרבי שיאשר את הרשימה ויעיר עליה הערות.

מענה הרבי:

הרבי מחק את תיבת "אם" כך שהמילים שנשארו הינם: "ישנם הערות" והוסיף:

רק "קטנה" - שאין איש מזכיר דבר שבהמטרות ומחלקות ישנו גם (מישהו - עכ"פ) שצריך אויפטאן מיט זיך (=לפעול עם עצמו) וגאר (=לגמרי) כפשוטו (לא להעשות גענעראל יותר גדול = כ"א להיות מתאים לשם חבר (היינו - חלק מ) "חב"ד").

(כאן הוסף הרבי במרכאות) - "ת"ח" על שיעתיקו את הנ"ל בכתב ומימיוגרף (=שכפול)

- אבל כלל לא לזה ובה כוונתי. וק"ל. להחזיר המצו"ב (המצורף בזה)

